

Въ парахода рогъ изсвирва
Разви се байрякъ.

Млади български юнаци
Явяватъ се тамъ,

На чела имъ левски знаци
Въ очитѣ имъ пламъ.

Гордъ отпръдѣ имъ застана
Младиятъ имъ вождъ,

Па си дума капитану

С' голъ въ ржката ножъ :

„Азъ съмъ Български войвода

„Момци ми сж тѣзъ,

„Ний лѣтиме за свобода

„Крѣвъ да лѣемъ днесъ.

„Ний лѣтимъ на България

„Помощъ да дадемъ,

„И отъ тѣжка тирания

„Да я отървемъ.

„Парахода остави ни

„Сега съ начинъ благъ,

„Та дружината да мине

„На родниятъ брѣгъ.

Капитана — Нѣмецъ схщи

Отказа — тогазъ

Ботевъ люто се намръщи,

Вика съ буенъ гласъ :

„Туй го искамъ; не се моля

„Всички сте въ плѣнъ ;

„Тукъ се гледа мойта воля

„Азъ съмъ капитанъ !